

Bergen Pistolklubb 50 årige Historie

Da klubbens generalforsamling i 1975 påla meg å skrive klubbens historie, så jeg frem til en morsom oppgave. Jeg burde ha de nødvendige forutsetninger, min aktive periode falt på et tidspunkt som gjorde at jeg kjente flere av de eldste skytterne personlig og det er fortsatt ikke lenger tilbake enn at det skulle være en enkel sak å bli helt «jour med begivenhetene. Men så enkelt skulle det ikke bli likevel.

I den tid jeg har arbeidet med dette skriftet har jeg tenkt en del på uttrykket »manns minne«. Det er dessverre ikke langt, det har jeg fått erfare når jeg har forsøkt å skaffe opplysninger fra gamle medlemmer. Det har vært skuffende å konstatere at så få husker noe idet hele tatt.

Det naturlige sted å lete etter data burde selvsagt være i klubbens arkiv. Men det er vekke, ingen vet hvor, styreprotokoll og års beretninger går bare bakover til 1952, så før den tid har jeg bare hatt godtfolks hukommelse å stole på. Et hederlig unntak er Nils Svenke, som heldigvis også hadde en del notater. Uten hans hjelp ville det vært umulig å klare denne jobben.

Men nå er jobben gjort, og så er det vel like før jeg må ete alt dette i meg fordi både den og den vil melde seg og si at det slettes ikke var slik det foregikk, men helt annerledes. Når man skal skrive en slik ting er det vanskelig å bestemme seg for hvilken form man skal gi det. Det kunne vært gjort på flere måter, bl. a. ved oppdeling i emner og epoker som for den ikke så sterkt interesserte leser ville gjøre det vanskelig å beholde tråden. Jeg har valgt en lett, kåserende form, og jeg tror ikke at det har vært på bekostning av vederheftigheten heller.

En annen ting er at jeg så langt som mulig har unngått navn. Dette er for det første fordi man ellers alltid vil forbigå navn som også burde vært husket, men også fordi jeg selv i så lang tid har vært så sterkt engasjert i klubben at jeg så å si personifiserte den i årevis. Og så skal det jo være klubbens historie, ikke medlemmenes.

Med dette overlater jeg produktet til medlemmenes nåde, i håp om å bli bedømt på mildeste måte. Jeg fristes til å komplettere mine initialer til S. E. & O.

Bergen, 19.januar 1978

Sigurd Olsen

Det har versert en del historier om hvordan klubben ble stiftet, hva slags folk det var som stiftet den, og hvilken hensikt de skulle ha hatt med dette. Disse funderinger er vel en følge av at klubben lenge var vanskelig å komme inn i, noe som sett fra innsiden var en logisk konsekvens av de forhold man måtte arbeide under.

Sannheten er meget enkel. Stifterne var, på samme måte som dagens medlemmer, ganske alminnelige folk som var blitt interessert i å skyte med pistol. Og selv om det den gang ikke var så vanlig som nå til dags, så var det en underlig ting at akkurat disse ble grepet av denne ideen. De var nemlig alle sammen aktive skyttere, for det meste medlemmer av Bergen Nordre, men noen hørte til Bergen Skytterlag. Formodentlig hadde en eller flere av dem fått fatt på en såkalt salongpistol og var litt interessert i denne spesielle form for skyting.

Etter hvert kom virksomheten inn i faste former, og den 10/2 1928 ble klubben formelt stiftet, og følgende 15 var stifterne:

Klubben fikk navnet Skytternes Pistolklubb. Dette fordi den bare skulle være åpen for organiserte skyttere, man var absolutt ikke interessert i noen form for Wild West forestillinger.

Det var Hans Aamnes som ble den første formann, men man går ingens ære for nær ved å påstå at den drivende kraft var Knut Store Røste. Han var nok gammel Krag-skytter, men med tiden kom han til å leve og ånde for pistolskytingen og for klubben i særdeleshet i en grad som neppe noen annen, noe som senere gjorde ham til klubbens første og hittil eneste æresmedlem. Han var kommunal tjenestemann, kjente mange mennesker og han påvirket dem intenst for å skaffe klubben fordeler. Det var først og fremst banespørsmålet som var det brennende. Men det skulle gå en tid før det ble løst.

Imidlertid hadde en del av medlemmene skaffet seg våpen, og de ville ha et sted hvor de kunne skyte. og skyteplass ble funnet i Ridehuset, hvor også miniatyrskytterlaget Bergenhus holdt til. Dette ble begynnelsen til en mangeårig forbindelse mellom disse to klubbene, den fortsatte da banen måtte flyttes til Gimle og senere til Fridalen Skole, faktisk helt frem til 1961 da klubben endelig fikk sin egen innendørsbane i Søndre Skogvei.

Men så ble det endelig råd også med utendørsbane.

Det hadde seg slik at Aamnes og Henry Jacobsen som begge var nordlendinger, hadde i sine unge dager delt hybel med en sambygding, og han var i mellomtiden kommet i en ideell stilling, sett fra klubbens synspunkt. Han het Ole Lynnum, og han var forpakter på Neevengården Sykehus. Og på sykehusets eiendom fantes da tomt til egen bane for klubben. Den lå ideelt til i dalen nedenfor veien til Bergen Nordre, men det vokste en masse trær som måtte felles, og etter mange tunge tak fremkom så det som skulle bli klubbens faste basis i mer enn 30 år.

Det var beliggenheten som var ideell, det var så visst ikke anlegget, for det var primitivt nok. Skytebenk, et skivestativ og et lite skur til skivene, det var hele herligheten. Skyteavstanden var 30 meter den gang og alle som husker den gamle banen vil også huske at sporene etter 30 meters benken var godt synlige, selv etter siste utbygging. Man skrev 1932 når banen kunne tas i bruk.

Alt dette var store ting, for klubbens Økonomi var dårlig. Kontingenten var hele 3 kroner, og derav gikk det en hel krone til Norges Sportsskytterforbund. For dit hen var man kommet, pistolskyttere har ingen plass idet frivillige Skyttervesen.

Når overgangen skjedde vites ikke sikkert, det var før 1932, men antakelig var det ved denne anledning klubben skiftet navn og ble hetende Bergens Pistolklubb. Det var ikke så lett å drive med klubbvirksomheten i disse årene. Ingen andre enn denne lille gruppen drev med pistolskyting, alle måtte lære seg selv, og Oslo, som var det nærmeste sted hvor likesinnede fantes, lå langt vekke og det var dyrt å reise dit. Det var ytterst få muligheter for konkurranse, og få hadde våpen. Men styret klarte likevel å få den kjente pistolskytter H. W. Martens som skrev den engang så berømte bok om pistolskyting til å komme over og instruere. Og dette ga et godt puff i riktig retning. Store Røste, som ved slike anledninger antok navnet Bombardini, satte opp en rekke vandrepremier for å få sving på sakene. Likeså var Oslokjøpmannen Trygve Young en flittig giver i mange år, og det var alltid viktig å underrette ham formelt om at nå hadde den eller den erobret Trygve Youngs pokal tilodel og eie, for da satte han straks opp en ny.

Da det ble stiftet klubb i Stavanger søkte man straks kontakt med denne, men det var en seig materie. Bombardini satte også opp premier der, og han skjenket også en stor pokal til konkurranse klubbene imellom. Den skulle skytes om hvert år, vekselvis i Stavanger og Bergen. Det viste seg dessverre alltid umulig å få stavangerne hit, og statuttene tilsa en mangeårig skyting. Hvis ikke styret ute på 50-tallet hadde fått giveren til å endre statuttene hadde pokalen formodentlig gått enda. Som det var gikk den likefullt i over 25 år før BPK omsider berget den hjem.

Skytingen var det såkalte kombinerte program, det var 30 skudd duell, 30 skudd serie og 10 skudd presisjon når det var hel match, men stevner på halv match var vanlige, og fremfor alt later det til at duell var meget populært. En rekke vandrepremier gikk i dette, og duell forble Bombardinis favorittprogram.

Ut på 30-tallet institueres også vestlandsmesterskapet, også dette skulle alternere mellom Stavanger og Bergen. Alfred Store Røste var visstnok den første vestlandsmester. Våpnene var etter vår tids begreper lite egnet, det var den gamle modell av Colt Woodsman med et langt tynt og lett løp som lå og logret i hånden når man siktet. Men det var ingen som drømte om noe bedre den gang.

Det var ganske tidlig klart at det var i klubbens interesse å holde en nær kontakt med politi og forsvar. Det var mange innlysende grunner til dette, en av dem var at disse institusjoner også skjøt med pistol og man kunne få i stand konkurranser med folk utenfor den samme lille klikk som alltid gikk igjen. I 1938 lyktes det for Nils Svenke som da var formann å få i stand en trekantet konkurranse med Marinen og Kystartilleriet. Da Forsvaret på den tid betjente seg av Colt 11,25, måtte klubbens skyttere også få lånt slike våpen, noe som gjorde konkurransen jevnere. Dette var en skjellsettende begivenhet, for det første fordi man idå fikk det første stevne med grov pistol, men også fordi det ble innledningen til en lang rekke slike dyster i årene fremover som kom til å berike klubbens pokalsamling anselig. Da en svenskeskadre kom på besøk året etter, ble offiserene

innbudt til en vennskapsmatch, og de etterlot seg også en liten pokal. Også dette innledet en langvarig praksis som opp gjennom årene ble til stor glede i alle fall for enkelte styremedlemmer som kan se tilbake på mange hyggelige mottakelser, både våte og tørre, på en lang rekke krigsskip av flere nasjonaliteter. Somme tider ble det også til at man skjøt....

Den som av dette kanskje sitter igjen med det inntrykk at det under slike omstendigheter bare var så som så med skytingen, er likevel på villspor. Det var flere skyttere i klubben som var blant landets beste den gang. Store Røste og Jac. Mjelde reiste helt til Oslo for å delta i NM. Mjelde var meget nervøs og måtte stives opp med et par klunker fra Store Røstes lommelerke før han kunne skyte. Men da ble han stø som et fjell, og gikk av banen med en pen annen plass!

Og resultatene? Det er vanskelig å bedømme i dag, men et lite inntrykk får man likevel. Borgvald Nordvik klarte i 1938 657 pts, det er neste 9,4 i gjennomsnitt og det er bra på 30 m. Lilly Store Røste skjøt 259 på press., og det er få damer i klubben i dag som ville gjøre det bedre, selv med moderne våpen.

Den gamle Colt Woodsman begynte å bli enda eldre. Pistolskytingen trengte noe nytt skulle den komme videre, og det kom, brått og revolusjonerende. Ved olympiaden i Berlin dukket den nye Walther Olympia opp, og den var alle andre våpen langt overlegen. Den viste seg omsider også i BPK, hvor 2 medlemmer romlet på en. Men nå begynte skyene å trekke over, og langt tyngre våpen braket over hele Europa. Sesongen 1939 ble den siste på lenge, og utpå sommeren 1940 måtte alle våpen, både klubbens og medlemmenes innleveres og det var det siste man så til dem.

Da krigen sluttet i 1945 sto man fullstendig på bar bakke. Ingen våpen, banen rasert og den sist valgte formann var fra flyttet byen. Det ble den sist avgåtte formann Nils Svenke som ble pålagt den store jobb å starte fra nytt av. På ekstraordinær generalforsamling ble han valgt til formann igjen, for en klubb med 43 medlemmer. Samtidig ble Erling Grieg Bjerke kasserer, han skulle bli sittende på kassen i 14 år. Det ble vedtatt å innkreve kontingent for alle 5 krigsårene og sammen med en ekstrakontingent til banen på kr .10,- ble det penger av det, og på et vis kom banen i stand igjen.

Om det skortet på alt annet, så var det ingen mangel på folk som ville skyte. Våpen av alle slag fløt også rundt, men få brukelige, og dette var det største problemet. Det var naturligvis umulig å få fatt i kal. 22 våpen, det skulle enda gå 10 år før det bedret seg med dette. Men noe måtte gjøres, og det ble gjort. Svenke, som var vel anskrevet hos øvrigheten, fikk i stand en avtale med tøyimesteren om lån av 19 stk. 9mm pistoler, for det meste P.38, men også noen lugere.

For disse skulle han stå som personlig garantist for at de ikke kom bort eller forspiltes, men også for at de ikke ble misbrukt eller at noen ble skutt med dem. Det er ytterst få som ville tatt på seg et slikt ansvar, men han gjorde det, og klubbens eksistens kom til å bero på disse pistolene i mange år. Han fikk også kjøpt ammunisjon til dem for 5 øre skuddet, og medlemmene betalte med glede 15 øre igjen. Men den store pågang av interesserte gjorde det ønskelig å begrense tilveksten. Det ble bestemt at nye medlemmer

bare måtte opptas etter anbefaling fra et gammelt medlem, og dessuten ble det innført en innmeldelseskontingent på 15 kroner .

Bak dette lå ikke noe ønske om å være eksklusiv eller på noen måte å holde plebsen ute, dette var det nemlig mye snakk om blant utenforstående. Sannheten var ganske enkelt den at medlemmene hadde lyst til å skyte, og det var rett og slett ikke plass til flere. I løpet av 1946 tok banen form. Den ble nå 25 meter, med hele 6 svingskiver og 6 presisjonsskiver, og så mange som 12 mann kunne skyte samtidig. Men det som var mest storveies var at 2 tyske vaktbrakker ble innkjøpt fra Langhaugen og Ole Hegland, som var blant stifterne, flyttet dem og bygget dem sammen til et riktig pent hus, hvor utstyret kunne oppbevares. Dermed hadde man for eneste gang i historien et virkelig klubbhus. Skivehus ble også bygget, og banen var nå komplett.

Da Svenke på generalforsamlingen 26/2 -47 ba om avløsning var alt dette gjort, alle regninger betalt, penger var det i banken og en god del ammunisjon var det til våpnene. Nå kunne andre overta.

En annen ting var også blitt gjort i disse årene. Navnet Bergens Pistolklubb ble funnet utjenlig, og man droppet s'en. Dermed fikk klubben endelig det navn man siden har holdt fast ved, og som det senere har lyktes å gjøre kjent og respektert blant landets øvrige pistolskyttere.

Men det var ting som enda lå langt ute i fremtiden: For selv om medlemmene nok var skyteinteresserte så var resultatene meget måtelige og den sportslige verdi av stevnene var ikke imponerende. Annet var ikke å vente, isolert som klubben var og med de våpen man hadde. Men miljøet var godt, og gleden over å komme sammen og skyte med det man hadde, opp hveiet for det meste savnet av kontakt med andre. Men det var nok til stede, og styret forsøkte å skaffe seg kontakter. Det lyktes omsider å få i stand en pokalkonkurranse med 2 Oslo-klubber, Oslo Pistolklubb og Pistolkameratene. De gikk meget generøst med på at klubbens 3-manns lag skulle bestå av 1 B- og 2 C-skyttere for at man kunne møtes på BPKs plan. For det var ikke mange skyttere i klubben som den gang kunne briske seg med bronsemerket, 18 i tallet inntil 1948, for ikke å snakke om sølv. Det var det bare 1 mann som hadde, Borgvald Nordvik var klubbens første A-skytter .

Men så kom det seg litt. Gjennom ISU kom nå grov pistol inn som konkurransevåpen. Det var eget program for dette, det kaltes VM og var langt enklere enn det gamle kombinerte. Og så lå det langt bedre til rette for situasjonen i Norge, hvor alle skjøt med militære våpen.

Og våpensituasjonen endret seg bare langsomt. For skyttere av i dag, som bare er vant til matchvåpen, vil det være komplett umulig å forestille seg situasjonen som den var på 40- og 50-tallet. Det fløt over med våpen, alt pistoler, så godt som alle »befridde» x-tyske. De tenderte rettnok til å samle seg på stadig ferre hender, men det var utrolig mange som hadde noe å skyte med. Med stor glede skal det her minnes et medlem, som gjerne bør forbli unevnt, for hans fantastiske evne til å snoke opp pistoler. Han kom alltid i full fart

ned gjennom dalen med en ryggsekk full av pistoler, viftende med stokken og hujet og skrek på lang avstand at han måtte få være med. Han var nemlig alltid for sent ute, og han visste at hvis han ikke rakk frem før duellen startet, så fikk han ikke delta.

Av alle disse våpen var det lugeren som var den fornemste. Den kom i særklasse, og etter hvert ble det slik at den som mente noe med skytingen sin, måtte skaffe seg en luger. P-38 kom som nr. 2, mens de som skjøt med våpen som Browning Hi-power for ikke å snakke om Lahti og Radom, hadde liten mulighet for å bestemme hvor skuddene skulle gå.

Det var også problemer med ammunisjonen, ikke bare det å få i fatt i den, men på alle andre måter. Selvsagt var det ingen som var så avansert at de tenkte seg forskjell på treffpunktet, det var langt mere elementære problemer å ta hensyn til. Mye av den ammunisjon som var i omløp var egentlig laget for maskinpistol, og den var i beste fall meget hard å skyte med. Gjennom mange år leverte Pistolgruppen tusener på tusener av skudd for a 3 øre skuddet, den ble videresolgt for 5 Øre til skytterne. Det var tysk mp-ammunisjon med hylse og oftest mantel i stål, behørig påtrykt hver eske »Nur filr Maschinenpistole« i gotisk skrift, men det var det formodentlig ingen som kunne lese. Den var farlig i lugerne, men en og annen tok en sjanse likevel for pengenes skyld. Så hendte det da innimellom at sluttstykket sprakk, og bitene fløy om ørene på skytteren. For det meste ble den svarte ammunisjonen skutt i de lånte Waltherne, de tålte den bedre, men også noen av disse var ødelagt da vi langt om lenge leverte dem tilbake. Den britiske ammunisjonen var også spennende å skyte med, den var knallende hard og laget voldsom munningsflamme med en praktfull fiolett farge. Endatil Raufoss-ammunisjon som var så fin og blank, varierte sterkt, en hel årgang, 1949, hadde fenghetten så langt inne at lugerne ikke nådde til å sette dem av.

Klubbens formann da krigen kom, Rolf Roscher Lund, hadde gjort militær karriere, men var nå bosatt i Oslo. Der kom han inn i Pistolgruppens styre, fortsatt som representant for BPK. Så i 1951 fikk Norges Skytterforbund tillatelse til å importere et lite antall kal.22 pistoler av den gamle modell High Standard med kort skjefte. Og nå husket Roscher Lund på klubben sin.

Klubben fikk tildelt 6 stykker, men hadde ikke råd til å beholde mer enn 4, de øvrige gikk ut til medlemmene. Den ene måtte dessuten snart pantsettes for kr .400,- og den forble ute helt til 1962. I 1953 kom den nye modell av Colt Woodsman, for første gang et virkelig matchvåpen med stillbare sikter og tungt løp. 3 av disse kom til Bergen, derav så klubben seg råd til 2, mens et medlem knep den tredje. Like etterpå kom også den meget dyre Beretta Olympia, som ble anskaffet av et par av klubbens mange tannleger.

Men noe av dette var enda ute i fremtiden, da lynet plutselig slo ned. Ikke akkurat bokstavelig, skjønt effekten var den samme. En omflakkende lasaron satte fyr på klubbhuset, og det brant ned en natt i 1952. Det ble gjort et storverk både av styret og andre for å få nytt. Det tok et par år, men det lyktes. Assuransen forslo lite, men man fikk en avtale med Heimevernet om delaktighet i banen, og dette hjalp meget. Klubben måtte lodde ut en av sine pistoler og selge en annen. Formannen forskutterte også kr. 1.500, - som han dessverre måtte vente lenge på før han så dem igjen, og til alt dette kom så dugnadsarbeide av medlemmene.

Midt oppe i trengselen opprant året 1953. Da skulle 25 års jubileet feires, og det ble gjort. Man fikk også i stand et jubileumsstevne hvor den såkalte triangelpistol med de 2 Oslo-klubbene omsider ble ferdigskutt. Det ble dessverre ikke jubelanten som seiret, men vi ble heller ikke sistemann, og det var ikke lite bare det, OPK tok pokalen med seg til Oslo og alle var enige om at man snarest måtte sette i gang med en ny. Dette lot seg dessverre aldri realisere, tross mange forsøk, fra BPKs side.

En annen ting hendte samme året. Norske Offiserers Pistolklubb, avdeling Bergen, ble stiftet. Den fikk en god del medlemmer, og egen bane på Øvre Hellen. Dette ble en stor inspirasjon for BPK som nå fikk innenbys konkurranse. Likeledes hadde Politiets Idrettslag en pistolgruppe og i noen år fremover hadde man en årlig pokalkonkurranse mellom disse 3 lokale klubbene, og politifolkene kom også på de åpne stevnene. Det var et lite aber ved dette. Politilagene hadde ikke råd til å stå tilsluttet Forbundet, og når det så hendte at en politimann kvalifiserte seg for merke måtte han oppgis som medlem av BPK og ble derfor klassifisert hos oss.

Og dette var dessverre ikke den eneste måten man lurte Forbundet på. NSSF/Pistolgruppen, som det den gang het, satte plutselig opp kontingenten helt til kr .2,50 pr. medlem, og det overgikk langt klubbens evne å betale dette for alle. Det ble snart praktisert slik at man betalte for et antall såkalte aktive skyttere, og tallet på disse var ikke tilnærmelses vist så stort som det egentlige antall medlemmer. Til unnskyldning må rettnok anføres at mange av disse var så passive at de ikke engang betalte kontingenten.

At inntektene var så små skyldtes vesentlig 2 forhold. Kontingenten var nå kommet opp i kr. 10, på tross av stor motstand fra flere hold, som ville ha den nedsatt igjen. Det var likevel alt for lite, og dertil var det vanskelig nok å få den inn. Det andre var at stevneinnskudd ikke måtte innkreves på stevner med oppsatte premier, og av dem var det mange. Dette uvesen varte helt til 60-årene, da man endelig fikk bukt med det.

På dette vis forble økonomien dårlig i mange år. Det ble gjort selsomme forsøk på å forbedre den, men styre etter styre måtte slite med skyld og gjeld. Man fant en tid en inntektskilde i å arrangere offentlig dans i Kjøbmannshuset, men etter 4- 5 ganger var også denne kilden tørt.

Arbeidet på banen skred langsomt fremover, men det anlegg som nå ble reist var virkelig praktfullt. Det nye huset ble bygget ildfast, med jernbeslått dør og tunge lemmer for vinduene. Det var stort, og det var plassert slik at den overbygget de platting foran også var en 50 meters standplass, med benk og det hele. Enda hadde ingen hatt en fripistol i klubben, men med tiden skulle også det komme, og da var banen klar. Selve banen ble bygget ut til 15 skiver og et utmerket kulefang. Det var støpt standplass og endatil nummererte plasser på benken. Man følte nu at klubben var i siget, og søkte og fikk Norgesmesterskapet i 1955. Det gjaldt naturligvis grov pistol, og det ble langt det største arrangement man til da hadde hatt i Bergen, med nesten 60 deltakere. Norgesmester ble Even Vestlund, NOP Oslo, på 537 pt-! Han skjøt med luger, det gjorde

også beste bergenser, Herleif Kaspersen som på den tid var klubbens store navn. Han klarte 522 pt.

Men også andre stevner trakk folk. I 1954 arrangerte NOP det første feltstevne, og disse ble snart mektig populære. Det var svære forestillinger, med bruk av maskinpistol i tillegg til pistolen, og de var ganske feltmessig opplagt. Det var en spesielt bergensk variant, til Pistolgruppens store ergrelse. Østpå og i Trøndelag arrangerte man også feltstevner, men disse degenererte straks til ren tivolispyting fra benk, hvor mange skjøt samtidig.

Ulempen med de bergenske feltstevner var tiden de tok, og etter 5 -6 år lot de seg ikke lenger arrangere. Men moro var det så lenge det varte.

Den nye banen tillot en høyaktivitet. Klubben arrangerte ca. 10- 12 stevner årlig, der av omtrent halvdelen kal.22 kombinert, 1 eller 2 silhuettstevner som også var litt spesielle, og resten var VM grov, oftest halv match. Disse var det som trakk folk. 30 deltakere var regnet som et pent stevne, mer enn det laget problemer. Nå kom det også folk fra Voss, hvor NOP hadde fått avdeling i 1954.

Så rart det kan synes, var det de dårlige våpen man hadde å takke for denne store tilslutningen. Nivået var ganske jevnt, fordi det ikke var gitt at den beste skytteren også hadde den beste pistolen. Det var også så få klasseførte skyttere at man brukte felles premiering, det ga lange premielister og de fleste hadde sjanse til å få premie. Og miljøet var fantastisk, folk skjøt med det de hadde eller kunne låne den dagen og på den måten man hadde lært seg selv. Det var en lykkelig tid, men da det begynte å lakke med 50-årene led det også mot slutten på denne epoken.

Det var mange faktorer som medvirket til dette. En del av de nye medlemmene hadde helt andre ambisjoner enn de gamle, de skulle vinne, hver gang, og ingenting måtte komme i veien for dette. Dertil begynte våpensituasjonen å bedre seg for alvor, .22-ammunisjon kunne påregnes i brukelig kvalitet og man fikk mer kontakt med det øvrige land. Det siste hadde sin årsak i stabile styreforhold, noe som førte til at klubben ble representert på gruppe-, senere seksjonstinget av de samme personer gjennom en lang årrekke. Disse hadde den fordel å bli godt kjent med forholdene idet øvrige land, så vel som med gruppens tillitsmenn og de brukte sine forbindelser uhemmet og utrettelig til klubbens beste. Først og fremst gjaldt det å skaffe en instruktør. Men det var også en livs viktig sak å gjøre seg bemerket og respektert i klubbens navn, for det var ikke så mange som hadde vært oppmerksomme på BPK tidligere. Dette lyktes heldigvis, muligens mindre på grunn av personlig brillianse enn på grunn av at i noen år var gruppetinget plaget av en del trettende representanter som stadig reiste saker av enestående tåpelighet og foredro dem aggressivt. Og mot en slik bakgrunn kunne jo klubbens representanter alltid gjøre en bra figur, og så kom jo erfaringen med årene.

I 1958 var tiden inne til å jubilere igjen, i den store stil på Neptun. Sekretæren var så forsynlig å lime inn bildene fra festen i styreprotokollen, og det er morsomt å se dem nå. Avdankede formenn spanderte formannsklubbe og gaver kom ellers fra kreti og pleti.

Noen av dem skulle skytes om og en av dem, Luger-Jim's pokal, var å finne på gruppens terminliste i flere år, og folk kom langveisfra for å skyte om den.

I anledning jubileet fikk styret i stand en utstilling av våpen og pokaler i vinduet hos H. Platou a/s. I et lyst øyeblikk fikk sekretæren vinduet forsikret, noe som kom vel med .for en natt ble ruten knust og flere våpen stjålet. 2 av pistolene tilhørte Platou. De var blitt umoderne og vanskelige å selge, men nå fikk han betaling for dem. Han svinget med hatten i lange tider etterpå når han traff noen av styret.

Nå gikk det stadig fremover med skytingen etter hvert som treningen ble mer systematisk. For å unngå det lange opphold helt fra oktober til april, kom man atter i gang med innendørs trening. Klubben hadde ikke råd, så medlemmene måtte betale ekstra for å skyte på Fridalen skole fra nyttår og til våren kom. Dette hjelp en god del, men lysforholdene var umulige og det var en lise å komme ut igjen om våren.

I 1957 solgte Forsvaret ut en del ukurante våpen, deriblant en del revolvere. Disse var nærmest for kuriositeter å regne, og ingen trodde at det hadde hensikt å skyte med slikt. Det spurtes rett nok at noen hadde forsøkt inne i Oslo, men at det var skrekkelig dyrt. Så skjedde det at klubbens medlem Magne Søylen startet våpenhandel og for første gang hadde vi en spesialforretning her i byen. Betydningen av dette kan vanskelig overvurderes, men det bør vel sies at noe av det han solgte den første tiden var mindre egnet til banebruk. Nye medlemmer kjøpte det likevel, til øyeblikkelig fortvilelse for styret, og etter en tid også for seg selv.

Men klubben satset på 2 revolvere kal.22 hos ham. Vitsen med dette skulle være at de var sikrere for begynnere enn pistolene var, og et par tilfelle som heldigvis ikke resulterte i ulykker hadde manet styret til forsiktighet.

Og dette var høyst berettiget. Som loven den gang var, kunne ustraffet person, når han dokumenterte medlemskap i klubb tilsluttet Norges Skytterforbund, få innvilget våpenlisens. Den som da meldte seg inn senhøstes når det ingen aktivitet var, kunne derfor søke om å få våpen på grunn av sitt medlemskap selv om ingen i styret ante hvem han var. Situasjonen var helt uholdbar, og styret henvendte seg til Politiet og forlangte strengere betingelser. Etter en del diskusjon gikk de meget motvillig med på at ingen skulle få våpen med mindre styret hadde anbefalt søknaden. De ble imidlertid snart så fornøyd med ordningen at politimesteren anbefalte den til sine kolleger rundt om i landet, og den er faktisk standard den dag i dag.

Dette ble begynnelsen til et meget intimt samarbeid mellom klubben og Politiet, det varte gjennom flere sett av mannskaper på bevilgnings kontoret. Et lignende forhold kom vi til med Hordaland Politikammer, hvor de daværende omegns kommuner hørte hjemme.

I 1960 kom omsider den lenge ventede instruktør fra Forbundet. Det var Arne Værnhaar, og han var meget inspirerende. Han var først og fremst silhuettskytter, men han hadde likevel meget å lære fra seg. Og nå begynte det å vise seg at vi var med i BPK også. Magne Søylen tok som førstemann gullmerket. Det var i grov pistol og det første i Bergen.

Samme året lyktes det omsider å få egen innendørsbane. Det var utrolig vanskelig å få det til, på tross av stor velvilje fra Sivilforsvaret. Men omsider halte vi i land kontrakten og startet utbygningen av tunnelen i Søndre Skogvei. Vi var inne i 1961 før den kunne brukes, men da var det blitt et fint anlegg. Banen hadde 10 skiver og svingstativer. Alt var i halv størrelse, endatil figurskivene fikk vi laget på et velvillig trykkeri, i samme målestokk. Alt sammen med minimale omkostninger, men desto mer arbeid. Det som trakk pengene var kulefanget. Det besto av en skråt stillet dørkplate, billig anskaffet fra en skraphandler og den virket fint, helt til noen lyse hoder kom til og ga seg til å bombardere dette dukkeanlegget med magnum kuler.

Den gode tilgang som det nå var på våpen influerte sterkt på nivået, spesielt bedret resultatene seg på grov pistol. Det ble snart umulig å stille med et militært våpen på stevnene, de var ikke presist nok bygget og måtte ha full stridsladning for å fungere. En tid trodde man godt til den sveitsiske Neuhausen, men så forsvant også den fra premielistene. Revolveren, med sikter og løp i ett stykke, og som dertil kunne lades med mye svakere ammunisjon, ga skytterne alle fordeler. Årsberetningen for 1961 sier at dette var året da revolveren for alvor slo igjennom i BPK.

Det hadde vist seg over hele landet at reglementene ble ytterst forskjellig oppfattet, og praksis varierte sterkt fra klubb til klubb. Det var nødvendig å gjøre noe med dette og skaffe et system for utdanning av skyteledere. Gruppestyret fikk noen av landets beste ledere til å tale inn et kurs på lydbånd, og så kom formannen over til Bergen med dette. Det ble kjørt for en del erfarne ledere, demonstrert på et stevne, og så kopierte vi båndet til glede for NOP Bergen og på Voss, og sekretæren reiste rundt med det og instruerte. Fra og med sesongen 1962 kunne ingen arrangere åpne stevner uten autorisert skyteleder, og på dette felt kom BPK tidlig i gang. De autoriserte ledere var nummererte, og klubbens folk hadde nummer fra 12 til 16.

I disse årene var det en bra aktivitet på Voss, og det var et passende sted å reise. Det ble satt opp en stor pokal som skulle gå mellom Hallingdal Pistolklubb, NOP Bergen og Voss, samt BPK. Stevnet ble hvert år skutt på Voss og det ble BPK som omsider beholdt pokalen i 1961.

En svensk instruktør, Rune Bredin, var blitt berømt over hele Skandinavia for sine resultater. Styret klarte å få ham til Bergen 3 hele dager i 1962. Det var meget å lære av ham, og det var blitt en god del som var i stand til å ta imot det han hadde å gi. For nå gikk det for alvor fremover, ved utgangen av 1962 sto BPK på topp i landet på kal.22 med beste notering i samtlige klasser. Otto Sjøilen i kl. A med 2 norske rekorder. Dette året sendte vi lag til Stavanger for å skyte ferdig den eldgamle Bombardinipokalen. De kostet stavangerne av banen og tok pokalen med seg hjem.

En del eldre medlemmer hadde satt opp en pokal og gitt styret rett til å disponere den. Det ble besluttet å sette den opp i silhuett, som nå var den svakeste disiplin i klubben. Den fikk navnet gullmerkepokalen fordi førstemann som klarte gullmerket skulle beholde den. Dermed tok interessen seg merkbart opp, det ble mange som skjøt silhuett og resultatene oppet seg påtagelig. Det gikk et par år før Otto Sjøilen klarte å sikre seg også denne. Så

fikk Olav Wille tatt i en defekt fripistol. Den hadde ligget på Hordaland Politikammer i årevis, og politiet trodde at det var et antikt våpen på grunn av fasongen. Det var siktene og snellertfjæren som manglet. Siktene kom til rette, men ingen visste hvordan fjæren hadde sett ut. Nå kom forbindelsene i Oslo vel med, og vi fikk over et par pistoler som var til salgs. For det første klarte vi å rekonstruere den manglende fjæren, og så var det et par medlemmer som så seg råd til å kjøpe pistolene. Otto Søylen var best, han kjøpte en ny.

Klubben hadde allerede bane, og så startet skytingen og enda en disiplin kom på klubbens terminliste. Enda en skyting ble tatt opp, den var til å begynne med spesiell for BPK. Noen av skytterne interesserte seg for Colt .45, og studerte våpenet og flikket på det og til slutt oppnådde vi resultater som fikk Oslo-folkene til å bli mektig forbløffet. Fjeldseth, som skrev i Aftenposten, ringte og ville vite hva i verden vi gjorde med Colt'en, slike ting var teknisk umulig osv. Nokså beleilig ble NOP Haakonsværn stiftet da, og vi fikk et årlig Coltstevne med dem.

Det ble i disse årene også gjort en del forsøk med andre premierings systemer enn det som var gitt etter seksjonens satser. Dette er et gammelt problem som stadig dukker opp igjen. Og et styremedlem som refererte for byens aviser ga hele vederlaget sitt til premier. Han sto en tid for storparten av premieringen, og hadde et stort og innviklet system med plaketter, skrin og statuetter som fungerte et par år, inn til det for n'te gang viste seg at det bare førte til at de samme folkene fikk enda mer. Det er vanskelig å premiere sportsprestasjoner etter velferds-kriterier.

De gode tider i begynnelsen av 60-årene ga Pistolgruppen penger til mer håndgripelige virkemidler for å fremme sporten. Gruppestyret ble grepet av stormannsgalskap og ville stifte eget forbund for pistolskyttere. Dette ble dog stoppet av økonomiske grunner, men man endte opp med å hete pistolseksjonen. Og seksjonen satte i gang et instruktørkurs for en del utvalgte skyttere som dermed ble opphøyet til riksinstruktører. Av de 16 utvalgte var hele 3 fra Bergen, det var Otto Søylen, Olav Wille og Sigurd Olsen, samtlige medlemmer av BPK. Det viste seg snart resultater av dette, og med de gode våpen man nå hadde bedret skytingen seg vesentlig. Miljøet vokste også påtakelig, og ikke minst fordi den nye klubben på Haakonsværn var kommet til. Den var ledet av en del entusiaster som gikk hardt inn for oppgaven, og så hadde de staten i ryggen. Men ikke alt var like bra der heller .

På Haakonsværn var det bygget en praktfull pistolbane. Den hadde alt, automatikken var berømt og beundret helt fra den var bestilt. Senere var den bare berømt. Banen hadde til og med anvisergrav med voll foran. Dermed kom skivene for høyt opp og det ble stor skandale da BPKs formann, som skulle lede det første åpne stevne på banen, i stedet for å føle seg beæret rett og slett nektet å godta den. Det vakte stor forargelse, men banen ble ikke godkjent før den ble bygget om et års tid senere. Og nå begynte det å bli problematisk med baner i Bergensområdet.

Mot slutten av 50-tallet hadde Bergen Nordre måttet forlate sin bane. og det sto klart for BPK at turen nok ville komme til oss også. Men noen år så det enda tålelig ut. Så flyttet

folk inn i husene på Sølvberget og begynte øyeblikkelig å klage og besvære seg over støy og larm, risiko for ferdsel, faren for rikosjetter og alt som galt var. Nå brente det blå lyset for banen ganske tydelig, og styret begynte å se seg om etter plass til ny bane. Det var nesten ikke ett sted på hele Bergenshalvøen som ikke ble befart, og flere steder så det så bra ut at forhandlinger ble innledet. Men alt var forgjeves. Skytebanen på Laksevåg var et nærliggende alternativ, men skytterlaget var selv på tampen av sin leiekontrakt, og før den ble fornyet kunne ingenting gjøres der. Da så det bedre ut på Kvarven, men også der kom det noe i veien. Så fant man et aldeles utmerket sted i sørenden av Liavannet, der var det så fint at det fremdeles ergrer undertegnede at ikke det kom i stand, for der hadde man lutter velvilje fra alle instanser i den daværende Laksevåg kommune. Uten fra akkurat en, for der satt det en iherdig pasifist som ikke likte skyting og han greide å stoppe det i siste liten.

De siste par årene i Munkebotten var vanskelige. Hver vår fant vi, banen rasert, televerket likte godt å grave akkurat der, og da vi kom på banen for første gang i 1965 kom vi forbi en flott gutte-hytte oppe i dalen. Den var bygget av svingskivene våre, og det ble meget unådig opptatt da vi plukket den ned og reiste med den. Unger og kjerringer av begge kjønn møtte frem og gjorde kjeft på det groveste. Nei, dette var intet blivende sted. Nå var også NOP Bergen jaget vekk fra Øvre Hellen. De ville flytte til Ulven, hvor JR 9's pistolbane var mer enn falleferdig. Styret i BPK bestemte seg for å slå følge. Nå var det nemlig påbegynt grunnarbeide til et hus like bak skivehuset, og det var sikkert at vi ville bli nektet å bruke banen en sesong til. Dertil var det håp om at i bilens tidsalder ville Ulven ligge omtrent like bra til som Munkebotten hadde gjort i 1930, og i alle fall hadde vi ikke valg-

Ved slutten av sesongen 1965 evakuerte vi banen i Munkebotten. Det som var brukelig ble tatt vare på, og den store trappen ble tatt ned. Det var ikke verdt å la den stå og råtne til noen knakk nakken i den med mulig ansvar for klubben. Huset, derimot, stod igjen. Enkelte har bebreidet styret for at de ikke søkte erstatning for det, men styret hadde undersøkt i all stillhet og funnet at sjansen var større for at vi måtte fjerne det enn for at vi ville få 5 øre i vederlag. Så vi trakk oss tilbake i all stillhet.

NOP Bergen og BPK inngikk så kontrakt med JR 9 om bruk av banen på Ulven. Den var da fullstendig ubrukelig, men utover høsten ble det arbeidet en god del på den. NOPs gamle skivehus ble reist på banen, fundament til skivestativ ble støpt og helt nytt stativ kom opp. til sesongen 1966. Nå hadde vi bane igjen. Men så kom det ingen og skjøt på den.

Det kom dessverre også andre ting i veien. Regimentet som skulle godkjenne terminlisten strøk nesten alle klubbens stevner, og laget dessuten vanskeligheter for treningen. Det var dermed klart at problemet fortsatt var uløst, og noe bedre måtte finnes. Verst var det at en god del av utgiftene var forskuttert av en av NOPs medlemmer, og styret i NOP truet enda til med saksanlegg mot BPK da klubben trakk seg ut. Etter en tid ble det en løsning i minnelighet, men det gikk lenge før pengene ble betalt.

I mellomtiden var Laksevåg Skytterlag kommet på den grønne gren. De fikk fornyet sin leiekontrakt, og Sjøforsvaret skulle leie rettigheter på banen og til gjengjeld bygge den ut. Og når det regner på presten så drypper det på klokkeren, og det var heldigvis BPK som var klokkeren ved denne anledning. Klubben fikk leie tomt til bane i dalen nordenfor 100 m-standplassen, det var bare å sette i gang. Men det er mange instanser som har ting å si når en ny skytebane - skal anlegges. Det var bare så synd at de fleste visste lite om hvordan det skulle være, de ville helst vente med utsagnene til banen var ferdig, det var lettere å mene noe da. Heldigvis hadde klubben krefter som var i stand til å gjøre jobben selv, og ingen har hittil hatt noe å si på sikkerheten.

Men klubben var pengelens. Høsten 1966 startet styret en hel del aktiviteter for å reise penger. Det var tid til dette, fordi første byggetrinn besto i utgraving i så stor stil at det måtte skje med maskin og den kunne bare komme opp når myren frøs så fast at den kunne kjøres på. Og dette skjedde først langt ut på vinteren. Dessverre kom entreprenøren til å forskyve banen 1 1/2 meter i forhold til planen, dette skapte problemer da byggingen startet og de samme problemene har gått igjen i alle år senere.

I sin store optimisme søkte styret om å få NM i 1967, i VM grov og fin. Og dette gikk gjennom, og panikken brøt løs i klubben. Det så svart ut at enkelte trakk seg helt fra all befatning med anlegget, for ikke å bli delaktig i den store fadese som de fleste så for seg. Men noen holdt ut. Banekomiteen og styret skaffet tilveie i løpet av det ene året hele 14.000,- kr ., jeg vet ikke i dag hvor alt kom fra men jeg vet at ingen ting var stjålet og heller ikke kom det noe fra offentligheten. Men det var garantert de to eneste veier som ikke ble forsøkt.

Heldigvis gikk det en løpestreng opp til 300 m-standplassen, slik at de fleste materialene kunne trekkes opp dit, og ved en anledning hadde vi en hel tropp marinegaster til å bære, mot at de fikk øl som vederlag. Det hjalp godt på, men ølet kostet penger det også. Virkelig krise inntraff da det viste seg at der ikke ble plass til så mye jord at det holdt til kulefang. Gamle sviller syntes å være løsningen, og NSB kunne skaffe en del av dem. Men svillene måtte bæres opp, og det var slit, det! Det var påfallende få medlemmer å se på banen de dagene dette på gikk. Heldigvis var jernbanen forståelsesfull da vi klaget vår nød over svilleregningen. De frafalt - om ikke alt - så i alle fall mesteparten. Det var visst fint lite vi til slutt betalte for dem.

Men bane ble det. Og NM kom, i to hele dager til ende ble det skutt og det var bare ros og vellæte å høre både over banen og arrangementet. Men det fineste av alt var at første dag brakte klubben en vaskeekte norgesmester, den første i klubbens historie. Det var Hans Hille Schjelderup jr., og få har vært det bedre undt enn han, fordi han også var en av de iherdigste sliterne i anleggs tiden. Ingen så ham trene, og likevel satte han ny mesterskapsrekord, og den holdt i samfulle 10 år. Dertil kunne vi glede oss over at en av våre tidligere medlemmer dagen etter ble nr. 2 på grov pistol etter omskyting med mesteren.

Etter skippertaket med ny bane kom det et par forholdsvis stille år. Banen var rettnok ikke helt ferdig og ganske snart viste svakhetene seg. Det var stadig utrasinger fra

kantene, og dessuten sviktet grunnen som enden av skivestativet sto på. De siste skillinger ble brukt til bak vegg på standplassen, men før det kunne slås opp ble materialene stjålet.

Så fikk vi naboer, for miniatyrgruppen i Laksevåg Skytterlag bygget i 1968 sin bane nedenfor vår. Dette ga oss muligheter til å skyte fripistol igjen, og mulighetene ble brukt. Men det førte også til en del uenighet fordi 50-m-skivestativet lå godt utenfor sikkerhetssonen ifølge Hærens Sikkerhetsreglement som banen er bygget etter. Det skulle også gå lenge før muren kom opp. I 1968 kom også standardprogrammet. Det ble ganske populært, men det skapte en del problemer med klasseføringen.

Helt fra midten av 50-tallet hadde pistolseksjonen forsøkt å lage et reglement for feltskyting. Hensikten var å få et grunnlag for klasseføring I og det var i og for seg greit nok. Men alle forslagene forutsatte fullstendig tannløse programmer og de ble av den grunn bittært bekjempet av BPK's tingrepresentanter, som i samfulle 10 år klarte å stoppe dem. Omsider kom dog et forslag som det var mulig å akseptere, selv om det også kunne ha vært bedre. Og i 1969 fikk så klubbene i Bergensområdet NM i felt. Norgesmester ble Hans Hille Schjelderup jr, og det var en fin fjær å ha i hatten. Dessverre skjemptes det gode arrangementet av krangel og protest fra en utenbys skytter, som dog ikke kom noen vei.

Samme år hadde Otto Søylen tatt jobb som instruktør ved sjøkrigsskolen. Dermed fikk han ordnet med muligheter for klubbens skyttere å trene på skolens bane om vinteren, noe som i en eller annen form har foregått hele tiden senere.

Nå var klubben ovenpå. Det var nå muligheter for aktivitet hele året, og medlemstallet økte stadig. Da man var gått over til ærlig og redelig å betale forbundskontingent for alle ble det nødvendig å øke klubbkontingenten anselig (og kontinuerlig). Dette ga råd til flere våpen, og de gode resultater som ble oppnådd gjorde at BPK talte mer med i landsmålestokk enn noensinne tidligere. Hans Hille Schjelderup jr. ble så å si fast på alle landskamper, og fikk etter en tid selskap av sin bror Harald.

Seksjonen tok opp skyting med luftpistol, noe som var et godt tiltak for rekruttering til sporten. Styret bestemte seg derfor til å bygge om den gamle banen i Søndre Skogvei til luftbane, og den var klar til høsten 1971 da det første stevne ble holdt.

Samme år fikk klubben en ny norgesmester i Harald Schjelderup som vant standard for Juniors.

I 1970 opprettet Norges Skytterforbund sin skyteskole på Idrettshøyskolen, og på dens første kurs deltok Otto Søylen som representant for Vestlandet.

I 1971 fikk klubben arrangere NM i fripistol, faktisk med fortjeneste, men fikk dessverre ikke mesteren. Men nå begynte banen å forfalle i alvorlig grad, og en entreprenør som var engasjert for å grave mer ut av sidene, misforsto ordren og la fra seg jorden i store dunger på banen slik at bare en del av skivene kunne skytes på.

Det ble ryddet og stelt igjen, støpt nytt underlag for skivestativet, men det var og ble umulig å holde banen i trim. Allerede fra starten av var det planlagt, og også tegnet et førsteklases anlegg, men det sto jo på pengene. Det forelå et anslag på kr. 45.000,- men forutsetningen var tippemidler for tredjedelen. Men det var utelukket så lenge klubben ikke fikk tilstrekkelig lang leiekontrakt med skytterlaget, og da de omsider strakk seg litt

var betingelsene skjerpet ytterligere fra Statens side. Styret tok en sjanse på et bank lån, og fikk gjort er del for disse pengene. Det var likevel klart at bare en radikal ombygning av hele banen ville måtte til, hvis man ville beholde den.

I disse årene fikk klubben plutselig stor innrykk av kvinner. Det har alltid vært kvinnelige medlemmer i BPK, men de var sjelden aktive. På 70-tallet kom de imidlertid for fullt, og i 4 -5 år fremover hevdet de seg stort. De hadde jobber i styret, noen var på treningsleir og flere av dem nådde pene resultater. Dessverre dabbet det av, men forhåpentlig kommer de tilbake når klubbens bane omsider åpner igjen.

Vest-Bo hadde kastet sine øyne på området rundt skytebanen, og det så en tid stygt ut for fortsatt aktivitet i Fyllingen. Men så klarnet det omsider opp, styret fikk laget tegninger til total ombygging av banen og kommunen punget ut med hele 10.000 kr. i 1974. Da var forholdene blitt så dårlige at klubben måtte leie bane på Haakonsvern til flere stevner . Den store ombygningen startet i 1975. Banekomiteen hadde store ambisjoner og tok sjansen på å ta alt på en gang i stedet for å ta det småningom. Det skulle vise seg at de hadde gamblet høyt. Styret fikk utvidet leiekontrakten, og søknad ble sendt om hele 40.000 kr. i tippepenger, betalbare i 1976. Som vanlig ute ble mengden av medlemmene så snart det var snakk om dugnad, og som likeså vanlig var det. bare noen få som gikk og slet med tingene. Denne gang hadde man ingen løypestreng, og det måtte leies et helikopter til å ta materialene opp. Det var nok dyrt, men det ville vært enda dyrere hvis materialene hadde forsvunnet.

Men banen ble nok ikke ferdig i 1975. Og så viste det seg at en lapsus fra seksjonsstyrets side førte til at de lovete tippemidler ikke kom i 1976 heller, så det ble etter hvert lenge å vente på bane for slike som ønsket å trene. Pågangen var blitt så stor på Sjøkrigsskolens bane at bare konkurranseskyttere slapp til, og klubbens øvrige medlemmer hadde derfor lite å glede seg over.

Men man klarte pussig nok å holde stevnevirkosomheten oppe på leide baner, og medlemstallet var stadig stigende. På dette vis gikk også sesongen 1976. Det er beundringsverdig at skyttere kan oppnå brukelige resultater under slike forhold, men brødrene Schjelderup klarte likevel å klatre til topps flere ganger. Hans ble norgesmester i silhuett i 1976 og i standard i 1977. Harald presterte til og med å inneha samtlige juniorrekorder på samme tid, der av en i duell på 298 pts som var likt med seniorrekorden.

Det kunne øynes en lysning i 1977. Klubben fikk lokale til ny luftbane i idrettshallen på Stemmemyren, og den kunne åpnes til innendørs sesongen begynte. Der ligger nå formodentlig landets fineste luftbane, flott belyst og med plass til 10 skyttere. Og det blir der jubileumsåret starter, med NM i luftpistol den 11 og 12 mars, like etter 50-årsdagen. Forhåpentlig blir mesteren en skytter fra BPK. Men inntil videre kan vi glede oss over at sesongen 1977 ga oss en ny stjerne akkurat i luftpistol, idet Harald Korstvedt ble norgesmester for juniors. Utendørs gikk også 1977 uten bane, men nå kom heldigvis tilsagnet om penger, og styret tok opp et forskutterings lån i banken. Og ved slutten av året gikk det an å skyte på banen, for første gang på flere år .

Og så går vi inn i jubileumsåret, og vi kan konstatere at Bergen Pistolklubb har kommet godt i vei på disse 50 årene. Den begynte med 15 medlemmer, og har nå omtrent 450. Den har 3 baner, for klubben akter ikke å gi slipp på den gamle tunnelbanen, den har fortsatt muligheter. Den nye luftbanen er allerede omtalt, og hovedbanen på Laksevåg er nesten ferdig og vil til årets NM kunne ta imot landets toppskyttere på sømmelig vis, om de er aldri så kresen. Med sine 20 skiver, fullautomatisk trekk, vel skjermet for vær og vind med avdelte og lydskjermete standplasser, er den så bra som en skytebane trenger å være. Flomlys gjør det mulig å skyte hele året, og skulle man ha innvendinger måtte det være det som faller undertegnede og alle de som tilhører den litt eldre kategori av skyttareinn, når de ser slikt: Det var greit å være i Bergen Pistolklubb også den gang vi ikke skjød i drivhus. Også da.

Klubbens arkiver eksisterte i sin helhet inntil i alle fall 1966. Etter den tid er de eldste papirer forsvunnet og lar seg ikke oppspore. Verst er tapet av den første styreprotokoll, fordi det nå er umulig å sette opp en komplett formannsliste. Jeg mener å ha sett at Knut Store Røste var klubbens andre formann, og det reduserer uvissheten til årene 1930 -36. Et gammelt medlem mener at Guttorm Olsen og Torstein Brekke også var formann en tid, men kan ikke si når. I alle fall hadde Johs. Askevold en tårn.

Formannslisten ser derfor slik ut:

1928	Hans Aamnes	1959	Trygve Grøslund
1930-36	ant. Knut Store Røste	1960	Odd Kjeseth
1930-36	Usikkert	1961	Otto Søylen
1937	Knut Store Røste	1962-65	Sigurd Olsen
1937	Knut Store Røste	1966-68	Arne Vikøren
1938	Nils Svenke	1969	Magne Søylen
1939-40	Rolf Roscher Lund	1970	Arne Vikøren
1945-46	Nils Svenke	1971- 72	Otto Søylen
1947-48	Anthony Lytskjold	1973	Petter Tomren
1949-50	Henry Jacobsen	1974- 75	Kolbjørn Bliicher
1951	Sigurd Steen-Olsen	1976- ?	Otto Søylen
1952-53	Rasmus Sindre		
1954	Erling Kvammen		
1955	Rolf Hegland		
1956-58	Odd Kjeseth		

MESTERSKAP, REKORDER OG REPRESENTASJONER

Det er ikke så mange medlemmer av BPK som har hevdet seg i landsmålestokk, men vi har da sorten. Så langt det har vært mulig å finne frem i materien, ser listen slik ut :

Norgesmestre			
Hans Hille Schjelderup jr.	1967		VM fin
	1969		Felt
	1976		Silhuett
	1977		Standard
Harald Schjelderup	1971		Standard jr
	1973		->- ->-
	1974		->- ->-
Harald Korstvedt	1977		Luft jr .

Rekorder:					
Otto Søylen	1962	kal.22	VM pres	290	pt
	->-	->-	->-	584	»
H.H. Schjelderup jr.	1976	kal.22	VM	592	»
Harald Schjelderup	1973		pres. jr.	287	pt
	->-		duell »	298	»
	->-		std. »		
	->-		std. jr.	584	»
	->-		luft	376	»
Harald Korstvedt	1977		luft jr	377	»

Bragdmerket :

Det eneste medlem av BPK som innehar bragdmerket er H. H. Schjelderup jr, som fikk det i 1976.

Gullmerker :

Otto Søylen fikk som første skytter i landet gullmerket i samtlige grener i 1973. Det er fortsatt bare 3 av disse gullbelagte skyttere i hele landet.

Norges Skytterforbunds plaketter er tildelt 2 av klubbens medlemmer :
Sigurd Olsen i 1972 og Otto Søylen i 1973.